

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Z. D.

Cím: Pesti ember kirándulása

Forrás: Szombat

Bm

(Hely)

1925. 7. 19.

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy 308

Hely

Idő "1925"

Személy

Helyszám

Pesti ember kirándulása

Aki szereti a természetet, a hegyet és völgyet, a lírgetet és erdőt, a mohos vagy kopár sziklafalakat, az állatos és ezer színben pompázó virágot, üljön fel a villamosra, bírja ki harminc percig, mert Budapest környékén mindaz, ami szemnek és tudóknak kedves, megtalálható.

A fővárosi ember hetente egyszer, vasárnap él is az alkalmattal. Egyik az autó sebességével mozgatja meg füle körül a levegőt, a másik motorkerékpáron rohan bele a messzeségbe, ismét másik taxim kíméli lábait, de a nagy tömeg, a robotoló réteg a villamosra szorul fel. A pesti ember átlagtípusát ez utóbbiak adják meg s így róluk esik ezidőszerint a szó.

Bizony, bizony a hegyoldal zöldje kedvesebb a szemnek, mint a négyemeletes, füstös bérkolosszus. A levegő szabad mozgása jobb a tudóknak, mint a nyugati pályaudvar környéke. A mezei állat kellemesebb az orrnak, mint a gyárkémény füstje s kellemesebb a kakuk kakukkolása, a pacsirta éneke s a harkály kopácsolása a fülnek, mint a villamos zaja és a társzeker zenebonája. Mert a dohos, fülledt belvárosi levegő úgy nyomja a tüdőt, mint szoros cipő a lábat. A bérházak hűse nem jelent többet, mint felhevült testre a langyos víz. Ki hát a szabadba, ahol a zaj elül, ahol nincs más magasság, mint az ég magassága s nincs egyéb mélység, mint a völgy feneké, ahol a fű lapul meg a cipősarok alatt, mely az imént még olvadt aszfaltban hordozta az emberi testet! Los von Budapest!

Ezek a gondolatok úgy szerepelnek itt, mint szellemi villamosok s úgy-e, nem is vettük észre, hogy már kint vagyunk a mezőn, a hegyek között? A gondolat sebesebb, mint az expresszvonat menete és ha már kint vagyunk a zöldben, nézzük meg, hogyan nyaral a pesti ember. Kézen fogom az olvasót s úgy vezetem.

— Látod — mondom —, így nyaral a pesti ember! Felül a villamosra, felmászik huszonöt lépcsőn s alig hogy elhagyja a kulturterületet, máris leül. A fű itt is zöld és a pesti ember kint van a zöldben. És ha egyszer már kint van, akkor feltétlenül ennie kell. Előke-rül a szatyorból a kolbász, a forrázott disznó szalonnája és a körözött liptói. De ott van a zöldben feltétlenül (?) szükséges termosiz. Miért, miért nem, nem tudom, de pesti szemzőgöböl nézve, hozzátartozik a kiránduláshoz. Ez az egyik.

— Hallod — folytatom, — amott hátrább a fák sűrű lombjai között hogy csattognak a rigók? Látod, hogy ott nincs porfelhő, mint itt a villamos végállomásánál? De nézd csak, az a kiránduló társaság azt lesi, hogy kik érkeznek és a nők milyen kosztümökben. Óh, mert a Hűvösvölgy végállomásáig is turista öltözetre és szeges cipőre van szükség s feltétlenül az a sikk, hogy vastag daróc harisnya fedje be a legkarcsúbb női bokát is. Nem néz hátra az egy világerért sem, nem kedves a madarak zenéje sem, mert elvégre ő már anélkül is kint van a zöldben.

— És figyelj csak! Nézd, mennyi sok papírszedet s mennyi lerágott csirkecomb hever szerteszét a fűvek között! Ez a pesti ember rendszeretete. Robinson Crouse, amint emberi nyomok után kutat, megállapíthatja, hogy itt kultúra van, mert a Pesti Ember szemtelit errefelé.

— No és most gyere velem Olvasóm, hadd fogjam meg a kezéd, mert borzalmas látvány következik. Lépünk huszat, ráadásul még kettőt s bent vagyunk a bozótban. Keress egy embert, ha találsz. Tévedés, mert ott egy szerelmes pár süttog. De beljebb még húsz lépéssel. Itt már senki sincs. Talán vadállatok járta ez a vidék, attól félsz? Óh ne félj, itt még ragadozók se járnak, nem hogy emberek, esetleg csak egy eltévedt farkas-kutya barangol a fák alatt. Hallod a zajt? Ott a körhinta zenéje szól, arra vannak, igen, tömegesen, de itt, ahol üdőbb a levegő, s magasabb a fa, nincs senki.

— Szomjas vagy Olvasóm? Sört ihalnál? Gyere velem oda is, tíz peronyire korcsma van jobbra és balra, előre és hátra, talán a föld alatt és a fák tetején is. Friss habzó sört mérnek és olesó fröccsöt. No, ne riadj meg, ezek itt a járt út mentén nem utonállók, csak éppen koldusok s az a feléd könyörgésre görbült marok pénzt vár tőled. De már helyben is vagyunk. Látod ezt a lokált? Korcsma a zöld kapásnövényhez: 200 ember sört iszik. Arrább megint. Mert ahol fű nő, ott korcsma is terem. Ha hirtelen zápor kerekedne, majdnem mindenki fizetés nélkül távoznék. Mert tudod, ez itt szokás és a pesti ember, mikor kirándul, szereti a záport.

Ezzel aztán végeztünk is. No most gyere, menjünk a hegyek közé, a többiek hadd utazzanak haza villamoson, legyen nekik testük ropogtatása, legyen nekik az az érzésük, mint heringnek a hordóban.

Mert aki úgy nyaral, mint a fővárosi ember, megérdemli a sorsát.

Z. D.